

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Bojovnice Ari

Kdo si věří, změní svět.

Rychlý jako vítr Bojovnice Ari

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lea Schmidbauerová, Kristina M. Hennová
Rychlý jako vítr: Bojovnice Ari – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Bojovnice Ari

*Založeno na postavách a příběhu
Ley Schmidbauerové a Kristýny Magdaleny Hennové*

1. kapitola

Sotva slyšitelné praskání v suchém podrostu bylo prvním varovným signálem. Pak tiché šustění, které sílilo s každým úderem jejího srdce. Cosi tam venku se snažilo proniknout do jejího vědomí, ale zatím nevnímala nic kromě chladivého nočního vzduchu na své kůži. Pak ucítila pach. Šimral ji v nose jako jedna z otravných much, kterých bylo toho horkého léta všude plno. Bezděčně zavrtěla hlavou, aby se hmyzu zbavila, a s tichým povzdechnutím se přetočila na druhý bok. Tady byl vzduch sice studenější – ale pach se nezmizel. Byl cizí a zároveň jaksi známý. Připomínal... léto. A slunce. Táborák u jezera. Ještě v polospánku se usmála a zašátrala rukou po uklidňujícím teplu koně, který spal vedle ní. Ale sáhla do prázdna.

*Cítla vzrůstající neklid. Otočila se zpátky a tentokrát ji jako něčí tvrdá pěst udeřilo do tváře sálavé vedro. Štiplavý zápach jí znemožnil se nadechnout, slyšela prskání plamenů, jež se povážlivě blížily. Do těla se jí okamžitě vyplavil adrenalin a v tu ránu ji postavil na nohy. To nebyl žádný neškodný táborák, byl to opravdový... POŽÁR. Hořelo všude! Oheň zapálil vyschlou travu kolem ní a plameny se s neuvěřitelnou rychlostí zakusovaly do dřevěného přístřešku na kraji velké pastviny. Miho-
tavé světlo ohně zářilo do tmavé noci bez svitu měsíce a jen díky tomu teď spatřila svého koně. Hledal ochranu pod střechem. Jenomže plameny už mu odřízly únikovou cestu a zaháněly ho stále hlouběji do přístřešku. K balíkům sena srovnaným pod stříškou plamenům zbývalo už jen pár metrů. Musí k němu! Musí mu pomoci. Cítla jeho strach, který ji svíral jako železné kleště. Najednou však nebyla schopná se pohnout. Nohy jí odmítly poslušnost. Ani hlas ji neposlouchal. Musela jen bezmocně přihlížet, jak se černý kůň vzpíná, když jeho kopyta narazila do dřevěné zadní stěny. Nemohla už vůbec dýchat, ale o vzduch ji nepřipravil oheň, nýbrž kruté poznání. Seve-
rák před jejíma očima uhoří a ona ho nemůže zachránit!*

* * *

NEEEE! S pronikavým výkřikem se Majka probrala ze snu. Kolem neviděla žádný oheň, jen orosenou travu a několik ptáčků, kteří se právě vznesli ze starého dubu.

Všechno je v pořádku. Všechno je v pořádku. Sen. Byl to jen sen, snažila se sama sebe uklidnit, ale její tep nezpomaloval a srdce snad chtělo vyskočit z hrudníku. Převalila se na břicho a pátravě se rozhlížela. Na druhém konci pastviny zahlédla tmavou siluetu, která se rýsovala proti bledému rannímu nebi. Stál tam velký černý kůň a s našpicovanými ušima k ní vylekaně upínal zrak. Majka se posadila a zhluboka se nadechla a vydechla, aby setřásla poslední zbytky noční můry.

„Mrzí mě to. Nechtěla jsem tě vzbudit,“ hlesla zkroušeně a vtom ucítila, jak se jí zmocňuje známý svíravý pocit, který byl už tři týdny jejím věrným souputníkem. Věděla, že Severáka nevzbudila. Když hřebec vykročil a se sklopenou hlavou pomalu mířil k ní, uvažovala Majka, jestli ještě vůbec někdy spí. Sam ji sice neustále ujišťoval, že koně skvěle zvládají spánek ve stoje a je zkrátka nemožné, aby přežíval beze spánku, ale Majka o tom nebyla tak docela přesvědčená. Severák dospěl až k ní. Měkkým koňským nosem opatrně přejel po její šíji. Teplý vzduch z jeho nozder tak lechtal, že se Majka neubránila smíchu. Otočila se, pohladila koně po čele, ale smích se jí ze rtů hned zase vytratil. Hřebec před ní stál v mléčném světle prvních slunečních paprsků a Majčiny oči se bez jakéhokoli varování zalily slzami, které si rozmrzele otírala hřbetem ruky. Ne! Už zase! Nebul! Okřikla se už asi po sté, i když to nijak nepomáhalo. Na tenhle pohled si prostě nezvykne, ať se snaží, jak chce. Její kůň byl pouhým stínem sebe sama. Jeho dříve lesknoucí se hladká srst teď

byla popelavě šedá a zacuchaná, dvoubarevná hřívá slepená do silných pramenů mu visela do očí, na zádech mu nápadně vystupovaly lopatkové kosti a na jeho nafouklém břiše se dala spočítat snad všechna žebra. Popáleniny na spěnkách a na břiše se hezky zahojily a už skoro nebyly vidět, ale největší změna, s níž se Majka nedokázala vyrovnat, se udála v Severákových očích. Navenek byly stejné jako dřív: zlatohnědé – něco v nich však od toho neštěstí definitivně pohaslo. Oči jsou odrazem duše, to si Majka přečetla v jednom z Marianiných trapných kalendářů, které visely v jejich domě na toaletě. Z těch nejuhozenějších hlášek si s Fanny vždycky dělaly legraci. Jenomže ona tu teď sedí, pozoruje svého koně a do smíchu jí už rozhodně není. Protože od toho požáru, který před třemi týdny vypukl na pastvině a Severák byl při něm těžce zraněn, se jeho pohled zastřel. Vnější zranění se zahojila, strach však zůstal. Vyzkoušeli už všechno možné, ale hřebec stále nenacházel klid v duši. Nespál, nežral – alespoň tehdy ne, když byla poblíž Majka. Což bylo vlastně skoro pořád, protože dívka se od něj vzdalovala jen v nejnutnějších případech.

„Bum-čaka-lingling,“ ukončilo náhle ranní idylu hlasité zvonění telefonu. Majka sebou škubla a také Severák, který zrovna bez většího nadšení očichával trs trávy, trhl hlavou a odcválal pryč. Majka podrážděně vylovila telefon, který ležel kdesi v trávě pod její zmučlanou mikinou. V tu chvíli pocítila zlost k Fanny, která pokaždé, když dostala do ruky Majčín telefon, na něm

nastavila nějaké jiné příšerné vyzvánění. A potom se náramně bavila tím, že Majka málem vyletěla z kůže, když jí telefon zazvonil, a ještě vtipnější jí připadalo, že její nejlepší kamarádka neví, jak má vyzváněcí melodii změnit. Majka cítila, jak se jí zmocňuje nespravedlivý vztek na Fanny, která svým nejapným žertíkem odradila Severáka od pastvy. S dalším „bum-čaka-lingling“ prudce přiložila telefon k uchu.

„CO?“

„Co, co?“ ozvala se na druhé straně trochu nechápavě Fanny.

„CO znamená to vyzvánění například? Nejsme na tyhle ptákoviny už trochu staré?“

„Ty možná,“ odvětila Fanny. „Já nikdy. Bum-čaka!“ Majka před sebou naprosto jasně viděla Fannin potutelný úsměv. „Ale mimochodem, když už mluvíme o dospělosti a stáří: Jak to, že TVŮJ přítel píše uprostřed noci MNĚ a klade mi otázky, jestli TY přijedeš za ním do Ameriky?“

„Protože já...“ Majka se kousla do spodního rtu. Vyslovit to vůbec poprvé nahlas jí připadlo těžší, než by si pomyslela. „Protože já nepojedu.“ Ucítila prudké píchnutí u srdce, které však odhodlaně ignorovala. „Protože zůstanu tady,“ doplnila, jako kdyby tím její prohlášení mohlo získat větší váhu. Pak přivřela oči a připravila se na nevyhnutelnou spršku výčitek a kázání.

Ale Fanny mlčela. Majka překvapeně oči zase otevřela. „Haló? Jsi tam ještě?“

„Jo, jsem,“ potvrdila kamarádka, ale její hlas zněl spíš zamyšleně než rozhořčeně.

„A... co na to říkáš?“ zeptala se Majka opatrně snad po minutě ticha.

Fanny povzdechla. „Ach, Majko. Co mám na to říct? Už jsem toho s tebou v posledních letech prožila tolik. Nějak jsem se už přestala rozčilovat. Jestli nechceš za Milanem a Orou do Ameriky pomazlit si divoké koně, nebo co to tam máte dělat, a raději budeš celý den dřepět vedle Severáka na pastvině a smutně na něj koukat, tak to prostě musíš udělat. Ale bylo by fajn, kdybys to Milanovi alespoň sama řekla. Ten ubohý chlapec totiž počítá s tím, že pozítří vystoupíš ve Phoenixu v Arizoně z letadla, a tak trošičku se diví, proč už tři dny neodpovídáš na jeho zprávy!“

Majka bezděky oddálila telefon od ucha, protože Fannin hlas byl pořád hlasitější, až jí nakonec začal skoro přeskakovat.

„Jsem ráda, že se aspoň ty nezlobíš,“ poznamenala suše Majka a frustrovaně vytrhla pár stébel trávy.

„Ano. Je to jedna z mých silných stránek: Sebeovládání tváří v tvář totální hlouposti,“ konstatovala Fanny a dodala smířlivěji. „Takže, chceš mi to vysvětlit, nebo můžu dál spát? Ten tvůj Milánek totiž očividně nepochopil, že existuje něco jako posun času a ty jeho ranní zprávy mě vytrhly ze spaní.“

Majka provinile pohlédla na svůj telefon, na němž červená „17“ oznamovala počet nepřečtených zpráv, které jí Milan poslal v uplynulých dnech.

A znenadání spustila.

„Já nemůžu odjet, když je na tom Severák tak mizerně. Nemůžu ho tu jen tak nechat. A ano! Milan mi chybí, hrozně mi chybí. A stýská se mi po Oře! Ani si nechci představovat, co všechno tam vyvádí, když tam nejsem. A plán byl... jiný. Ale teď už nemůžu. Já už nemůžu...“ Majka znovu cítila, jak se jí do očí hrnou slzy, ale tentokrát jí to bylo jedno. „Já prostě nemůžu být šťastná, když on šťastný není“, uzavřela svou upřímnou zpověď a doufala, že Fanny neslyší, jak brečí. Což byla naprosto zbytečná obava, jak krátce nato zjistila, protože slyšela, jak Fanny podezřele pravidelně oddechuje.

„Fanny!“

„Jo! Zde! Já nespím!“ ozvalo se okamžitě. Majka protočila panenky.

„Co všechno jsi slyšela?“

„Všechno samozřejmě. Každé slovo.“ Znělo to, jako kdyby se Fanny musela hodně přemáhat.

„Aha. A?“

„A já myslím... myslím, že to Milanovi musíš vysvětlit.“ Následovala dlouhá pauza, načež Fanny zamumlala: „A popřemýšlet o rozhodující otázce.“

Majka čekala, ale zdálo se, že Fanny zase přemohl spánek. Majka netrpělivě zaječela do telefonu.

„Fanny! O jaké otázce?“ Jako skrz nějakou vatu k jejímu uchu dolehl hlas její nejlepší kamarádky. „Opravdu věříš, že Severák bude zase šťastný, když ty jsi s ním nešťastná?“

Majku jako kdyby v tu chvíli zasáhl blesk, zdálo se však, že Fanny od ní nečeká odpověď. Spíš to vypadalo, že její kamarádka... zase usnula. Majka oddálila telefon od ucha, položila ho do trávy a zahleděla se na nebe, na němž se právě sunul tmavý mrak před vycházející slunce.

* * *

Sam byl unavený. Ne, to nebylo to pravé slovo. Byl k smrti unavený. Hodiny ukazovaly krátce před pátou, a když byl svět ještě v pořádku, zbývaly mu v tento čas do prvního zvonění budíku ještě dobré dvě hodiny. Ale jeho svět už nebyl v pořádku. Již hodně dlouhou dobu. Přesně by nedokázal říct, kdy to začalo, ale už pár měsíců bylo na Kaltenbachu všechno vzhůru nohama. Nejdříve odjel Milan do Ameriky. Vyhrál vzdělávací kurz v projektu zaměřeném na mustangy jako nejlepší absolvent závěrečných zkoušek na ošetřovatele koní a vlastně měl být z Ameriky už dávno zpátky. Ovšem ze dvou týdnů se staly tři, pak čtyři, a nakonec dva měsíce. Po nocích si volal s Majkou, a ačkoli Sam, pokud šlo o jejich přátelství, nebyl nikdy žárlivý, přece jen ho zasáhlo, když Majka jednoho dne vesele oznámila, že se Milan rozhodl zůstat v Americe ještě další dva měsíce. A ona že ho chce s Orou navštívit. Majčina babička, Milanova nadřízená, s tímto plánem k jeho překvapení okamžitě souhlasila. Majce taková dovolená prospěje, a když Milan tolik touží po Oře, proč by tuhle malou

klisničku nemohli přepravit do Ameriky v útrobach letadla?

Protože je to totální pitomost a stojí to majlant? namítl by rád Sam. Ale za prvé odporoval své šéfové jen v krajním případě a za druhé si byl vědom toho, že tahle cesta bude pro Oru jedinečným dárkem. Pro každého jiného koně by tohle plahočení bylo přijatelné jen v krajní nouzi. Ale Ora, a to Sam věděl, nebyla jako ostatní koně. Tahle klisnička milovala dobrodružství, neznámé lidi a nová místa. Občas, když k ní přišel na pastvinu a ona za ním nadšeně přiběhla, měl dokonce pocit, že se zde na Kaltenbachu nudí. Při pomyšlení na tuhle malou zvědavou klisničku se Sam musel pousmát. A když si paní Kaltenbachová vzpomněla, že jí jeden starý dobrý přítel u Pegasus Worldwide, podniku pro mezinárodní přepravu koní, dluží malou laskavost, bylo rozhodnuto. Ať se to Samovi líbilo, nebo ne, už za několik málo dní se nečekaně uvolnil jeden box v letadle. Oru si vyzvedli na dvoře a pak odletěla první třídou z frankfurtského letiště do USA. Majka ji měla následovat za pár týdnů. Jenže pak došlo k té nešťastné události. Když se Sam loudal přes tichý dvůr směrem k vile, při těch vzpomínkách se jeho jinak rozjasněný obličej zachmuřil. Toto léto bylo nejsušší od začátku zaznamenávání počasí a šťavnatá tráva pastvin kolem Kaltenbachu byla po úmorných vedrech tak suchá, že by možná stačila zapalovací jiskra od traktoru, aby zažehla požár. Jestli se to přihodilo takhle, nikdo neví, ale stalo se. Suchá tráva pastviny,

na níž stál Severák, se vzňala a shořela na troud. Sam do dnes nechápal, jak se hřebec dostal do přístřešku. Koně mají od přírody vyvinutý šestý smysl pro rozpoznání nebezpečí a Severák byl ten nejpřírodnější kůň, jakého znal. Přesto ho plameny překvapily a on jim unikl jen o vlásek.

Sam došel až k domu a opřel se ramenem o těžké dubové dveře, které s kvílením povolily a vypustily ho do chladné vstupní haly. A jako kdyby dokázala číst jeho ponuré myšlenky, dolehl k jeho uším přesně v ten okamžik rázný hlas jeho šéfové.

„... a proto musíme v této těžké době všichni trochu víc zabrat. Utáhnout si opasky a zatnout zuby.“

„A vstávat o dvě hodiny dřív,“ dodal Sam rozmrzele, ale pro jistotu docela tiše, aby ho paní Kaltenbachová neslyšela. Pak se vnitřně obrnil proti náloži úkolů a instrukcí, které se na něj jistě sesypou ještě před brzkou snídaní, a otevřel dveře do kuchyně. A najednou se svět Samuela Kuby znovu rozjasnil. Protože Marie Kaltenbachová tam nebyla sama. Měla návštěvu. Přišel k ní sám anděl. Když Sam spatřil mladou blondýnku, která seděla na dřevěné lavici naproti paní Kaltenbachové, nedokázal ovládnout svou dolní čelist, která mu v tu ránu spadla. Ta mladá žena měla středně dlouhé zlatavě blond vlasy svázané do culíku a z jejího rovnoměrného obličejce vyzařovala bdělost a obdiv. A přesně s tím výrazem k němu otočila hlavu, připojila široký úsměv a zazářila na Sama svými chrpově modrými očima.

„Ah...“ vypravil ze sebe Sam a v ten okamžik zapomněl, jak to slovo pokračuje.

„Ahoj,“ vypomohlo mu to andělské stvoření, postavilo se a vykročilo k němu s nataženou pravicí. „Já jsem Isabela. Jsem ráda, že tě konečně poznávám, Samueli.“

„Sa-“, řekl Sam, který pořád ještě nebyl schopný dostat ze sebe víc než jen jednu slabiku. Isabela mu potřásla rukou.

„Sa? No dobrá, tak tedy Sa.“ Usmála se a ve tváři se jí samozřejmě objevily dolíčky. „Přisedneš si k nám, Sa?“ zeptala se a znovu usedla na místo naproti paní Kaltenbachové, která se na chlapce mračila zpoza obrouček svých brýlí.

„Myslela jsem, že jsem se vyjádřila jasně, snídaně v pět hodin. Ne v...“ vrhla pohled na své hodinky, „... pět hodin a pět minut.“

„Promiňteušetonikdynestane,“ zadrmolil Sam a posadil se na své místo, přitom nespouštěl oči z Isabely.

„Nemyslete si, zas takoví pedanti tu nejsme,“ pospíšila si Marie Kaltenbachová s vysvětlením, neboť neustále zapomínala, jak její posedlost dochvilností musí působit na druhé. „Pár... ehm... minutek sem nebo tam, to samozřejmě není žádný problém. Pokud to není denně...“ Sam se na ni podíval a Marie skutečně zmlkla, dřív než to celé mohla ještě zhoršit. Ale Isabelu to patrně nijak neznejistělo.

„Nemějte žádné obavy. Mám to úplně stejně. Moje babička vždycky říkala, že dochvilnost je výsadou...“

„... králů,“ dokončila paní Marie její větu a odměnila Isabelu zářivým úsměvem. „Je úžasná! Myslím vaši babičku – a vás samo sebou také. Mám skutečně radost. Když jsem četla váš motivační dopis, hned jsem věděla: To je ta pravá!“

„Ó, ano!“ ozval se něžný povzdech od Sama a obě ženy na sebe překvapeně pohlédly. Sam si kvapně odkašlal. Vůbec si neuvědomil, že se projevil tak nahlas.

„Tedy, myslím, mám radost, že už možná... tady brzy začnete pracovat?“ připojil s nadějí v hlase a tázavě se zadíval na svou šéfovou. Paní Kaltenbachová se poslední dobou často zmiňovala o tom, že zaměstná novou ošetřovatelku koní, ovšem doposud se žádný z uchazečů jejím představám ani nepřiblížil. A pokud mohl Sam soudit, Isabela obstála již ve dvou základních a důležitých kritériích: bez mrknutí oka se tu objevila na snídani už v pět hodin ráno a ani v nejmenším ji to neudivilo.

Rčení o dochvilnosti bylo na zdejším dvoře už skoro něco jako trešnička na dortu. Tohle ráno, které pro Sama začalo tak chmurnými myšlenkami, se již nejevilo v tak temných barvách. Třeba bude odteď zase všechno dobré! Třeba po Milanově odchodu už nebude ležet všechno jen na jeho bedrech! A snad se paní Kaltenbachová konečně přestane chovat tak, jako kdyby se nezadržitelně blížil konec světa. A Sam se dokonce odvážil doufat, že by tato nádherná ženská bytost možná mohla zařídit, aby směl spát tak jako dříve do sedmi hodin!

Zamyšleně se usmál na Isabelu, která se právě postavila. Paní Kaltenbachová se rovněž zvedla a nastavila mladé ošetřovatelce slavnostně ruku.

„Mezi koňáky platí pořád ještě plácnutí rukou. Takže jestli tuhle práci chcete...“

Isabela stejně slavnostně přitakala a plácla si s paní Kaltenbachovou. „Bude mi ctí smět tady pracovat. Kaltenbach byl na mém seznamu vždycky jednička.“ Znovu vykouzčila svůj oslňující úsměv, ovšem nyní působil skoro plaše. „A víte, co je na tom úplně nejlepší? Je to jen taková maličkost.“

„Copak?“ usmála se paní Kaltenbachová přátelsky a Sam s očekáváním zvedl hlavu.

„Jsem nadšená, že tu nemrháte časem a začínáte den s východem slunce. Já jsem totiž tělem i duší ranní ptáče!“

* * *

Fanny rozhodně nepatřila k ranním ptácatům. A to byla jedna z věcí, které měl Sam na Fanny rád. V sedm hodin ráno ležela přesně tam, kam patří v tuto dobu každý normální člověk: v posteli. Poté, co ji v nekřesťanskou hodinu vzbudily Milanovy zprávy a následný telefonát s Majkou, hned zase tvrdě usnula. A když o něco později zazvonil budík na jejím tabletu, byla pevně přesvědčená, že se jedná jen o nějaké nedopatření. „Sklapni, Norberte!“ zaskřehotala a schovala si hlavu pod polštář. Budík sice zmlkl, ale Norbert, jak Fanny láskyplně nazývala

svůj tablet, který prošel před několika dny aktualizací, nyní dokázal i mluvit – omylem ženským hlasem. A teď vznesl námitku.

„Jsi si jistá, Fanny?“ zašvitořil Norbert. Dívka protáhla obličej a otevřela jedno oko.

„To si piš! Sklapni!“

Ovšem Norbert se nenechal tak snadno urazit a bezbarvě poznamenal. „Máš ve svém kalendáři schůzku na 7:30. Návštěva s Brittou. Nyní je 7:15.“

Dívka vykřikla. „Aaaaach! Sakra! Sakra!“

„Chápu. Budu hledat ve tvém seznamu písni skladbu „Ach! Sakra! Sakra!““

* * *

Přesně o osm minut později Fanny chvátala ulicí s mokkými vlasy a s pícháním v boku a v duchu proklínala všechny, kteří ji dostali do této situace: Milana, Majku, Norberta a především Brittu. Britta byla vedoucí oddělení v úřadu péče o mládež, kde Fanny už měsíc procházela roční dobrovolnickou praxí, a Britta byla tudíž její nadřízenou. Fanny ji neměla ráda. Cílevědomá a většinou pěkně nabroušená žena za to mohla ovšem jen zčásti. Hlavně šlo o to, že Fanny měla obecně odpor k nadřízeným. Absolvování dobrovolné roční praxe pro ni bylo vše, jen ne dobrovolné. Ale pokud chtěla jednoho dne studovat žurnalistiku na Kolumbijské univerzitě v New Yorku, musela touto praxí projít.

Bez angažování v sociální oblasti nebyla šance na žádné studium.

„Za dvě stě metrů musíš odbočit doleva,“ instruoval ji Norbert tlumeným hlasem z její brašny. Proč ji musí všichni komandovat? S funěním zabočila za roh a ke svému zděšení spatřila na konci ulice před městským rodinným domem Brittu. Seděla na zídce předzahradky a zapisovala si poznámky do spisu rozloženého na kolenou. Spis byl tlustý jako telefonní seznam a Fanny s úlekem napadlo, že si do něj poznamenává všechna její zpoždění a pochybení. Ale když k ní určená za pár vteřin doběhla a Britta s vyčítavým povzdechem sklápěla ten tlustý arch, stihla Fanny zahlédnout jméno na tom spisu – začínalo písmeny A-r-i, nikoli na F-a-n. Úlevně vydechla a nevinně se na Brittu usmála.

„Dobré ráno!“

„Co má být na tomto ránu dobrého, to si opravdu ráda poslechnu,“ odsekla jako obvykle nerudná Britta. „Dostala jsem tu nejnedochvilnější praktikantku od začátku letopočtu.“ Ukázala na městský domek a zvedla do výšky překypující desky se záznamy. „A teď musíme dovnitř vysvětlit slušné rodině Švenkových, proč jsme jim místo poslušného dítěte poslali takovou čertici.“

Fanny na to nic neřekla. Nejlépe udělá, když bude mluvit co nejméně. Navíc se Britta nesmírně ráda poslouchala.

„Tahle holka je teď v sedmé...“ zalistovala ve spisu a opovržlivě si odfrkla, „ne, v osmé pěstounské rodině. Je úplně jedno, co s ní provedeme, ta se nám vždycky

zaručeně vrátí zpátky.“ A začala předčítat: „Neschopná respektovat a dodržovat pravidla, drzá, vyzývavé chování...“ Fanny se vnitřně usmívala. Takhle by popsala Majku! „... nekontrolované výbuchy vzteku a zvýšená agresivita hlavně vůči dospělým.“ Dobrá, to už se Majce podobalo méně.

Britta znovu sklapla spis a hodila ho nedbale Fanny, která musela předvést šipku hodnou olympiády, aby ten svazek zachytila. „A teď nám ta mrňavá holka patrně rozšířila seznam ještě o týrání zvířat,“ povzdechla si Britta. Fanny jen tiše zakroutila hlavou. Tak tohle už s Majkou nemělo vůbec nic společného!

„Naprosto mi pokazí kvótu! Třeba bychom tu rodinu mohly přemluvit, aby si ji ještě na chvíli nechali!“

„Jasně, zkusíme to,“ souhlasila dívka ve snaze vyhnout se výměně názorů na jakékoli ožehavé téma. Britta ji však sjela přísným pohledem. „Jak to, jasně? Když říkám *my*, mám tím na mysli samozřejmě *mne*! Ty ani nečekneš, budeš se držet pěkně vzadu a všechno si zapamatuješ pro protokol, který budeš sepisovat po zbytek dne! Je teď všechno jasné?!“

Tentokrát Fanny pouze přikývla. „Tak jdeme na to,“ zavelela Britta, nasadila svůj profesionální úsměv sociálního pracovníka a stiskla zvonek. Zabzučel bzučák, dveře se otevřely a Fanny svou šéfovou následovala do domu s výrazem já-jsem-jen-praktikantka.

* * *

„Díííveeej, bouchla měééé.“ Pronikavý vrískot se příliš nehodil k mohutné postavě mladíka schouleného ve filalovém křesle. Prstem ukazoval na dívku, která stála se svěšenou hlavou uprostřed místnosti.

„Ferdinande, to už jsi říkal. O tom nikdo nepochybuje.“

Ale pochybuje. Pomyslela si Fanny, která se nenápadně postavila ke zdi za pohovku. Ferdinand totiž nebyl jen o hlavu vyšší než to hubené děvče s neposlušnými hnědými lokny, jistě také vážil jednou tolik co ona. Ovšem nedalo se popřít, že má v obličeji úředně uznatelný zeleno-modro-žlutý monokl, takže vypadal, jako kdyby se popral v nějaké putyce.

Britta seděla na pohovce vedle paní Švenkové, očividně maminky Ferdinanda. Fanny odhadovala, že je vysoká tak dva metry, měla stejně rozteklý obličej jako syn a vlasy, které se podobaly srsti pouličního psa. Oba dva nasadili útrpný výraz.

„Chtěl bys nám povědět, jak k tomu došlo?“ zeptala se Britta a Fanny byla překvapená, jak jemný a citlivý tón ze sebe umí vyloudit.

„ONA týrala Justina Biebera! JÁ jsem jí říkal, ať toho nechá! A pak mě začala bít!“ Ferdinandovi samým rozčilením přeskakoval hlas. Pak si znovu vzpomněl na svůj monokl a pro jistotu ještě jednou hlasitě zavzlykal. Britta zamyšleně přikývla.

„A Justin Bieber je...?“

„Zpěvák, který má problém s účesy a rád se předvádí v trenýrkách!“ vypadlo nečekaně z Fanny dřív, než

se stačila ovládnout. Ups! Britta, Ferdinand a jeho maminka ji ignorovali, ale koutky úst dívky, která se podle Brittiných spisů jmenovala Ari, nepatrně zacukaly směrem nahoru. Ovšem pak se o slovo přihlásila Ferdinandova maminka a Ariin obličej znovu posmutněl.

„To je náš chudáček, ubohý pejsek. Tohle... děcko mu upálilo vousy! Zapalovačem! To nebohé zvíře je k smrti vyděšené, jen se tady potácí, naráží do dveří...!“

Jako kdyby to naplánoval nějaký neviditelný režisér, přesně v tu chvíli vtrhl do pokoje drobný hnědý ratlík, vrazil do křesla, na kterém seděl Ferdinand, zděšeně vykvikl, otočil se čelem vzad a pelášil z obývacího pokoje pryč.

„Viděli jste to? Má z ní strach! My všichni z ní máme strach! Něco s ní není v pořádku! Je to zkratka...“

Zatímco proslov paní Švenkové nabíral na obrátcích, Fanny se pozorně zadívala na Ari. A najednou jí bylo naprosto jasné, že tahle dívka tomu psovi nezkřivila ani vlasek. Uhodla to nejen proto, že si všimla, jak Justin Bieber před chvílí zamířil rovnou k Ari a Ferdinandovi se naopak vyhýbal. Byla si tím jistá nejen kvůli tomu, že ten neforemný kluk měl na pravé ruce jasné stopy po kousnutí. Věděla to, protože to věděla. Bylo to zvláštní, ale ta holka jí najednou připadala nějak povědomá. Jako kdyby se s ní už někdy viděla. Fanny zapátrala v paměti. Během své praxe už potkala několik „klientů“, jak je nazývala Britta, ale na děvče s rozcuchanými vlasy a světle šedýma očima by si jistě vzpomněla. Především

by si ale docela určitě pamatovala klienta, který by udělal to, co teď Ari: explodoval.

Začalo to tichým chrčením, které se ozývalo odkudsi z hloubi jejího krku jako vzdálená bouře. Ari pomalu zvedala hlavu a její oči nebezpečně zajiskřily. Avšak ani Britta, paní Švenková, či ten prostoduchý Ferdinand podle všeho nic nezpозorovali. Paní Švenková byla právě uprostřed svého srdceryvného výlevu, Britta chápavě přitakávala. „Je hrozná. Nedá se s ní vyjít. Měli jsme s ní opravdu trpělivost, ale trýznit nevinné zvíře, to už je vážně vrchol.“ Založila ruce na svém bujném poprsí. „Je mi to líto, ale musíme ji vrátit.“

Fanny s obavami pozorovala, jak se děvčeti chvěje brada, jak zatíná ruce v pěst a začíná nenápadně přešlapovat.

Britta se obrátila na Ari: „Mohla bys nám říct, proč jsi to provedla, Ari?“ V tu chvíli se zraky všech stočily k dívce – a Fanny najednou cítila potřebu schovat se za tu ošklivou obří pohovku.

„Ne.“ Děvče to slovo procedilo mezi zuby, které mělo tak pevně zatnuté, že ani pořádně nemohlo otevřít pus. Očividně se zoufale snažilo ovládnout se.

„Vidíte, jak je drzá? Drzá a agresivní. S tímhle dítětem prostě není něco v pořádku a–“ Dál se nedostala, protože to už se Ari neudržela. Jedním skokem se vrhla na polštář na pohovce, který ležel vedle paní Švenkové a bušila do něj pěstmi a ječela u toho tak, až Fanny zvonilo v uších. „PŘESTAŇ! PROSTĚ PŘESTAŇ! VŠICHNI

PŘESTAŇTE! PŘESTAŇTE!“ A v nastalém zmatku, při němž se Britta snažila Ari nějak zpacifikovat a Ferdinand se s hlasitým nářkem tiskl ke své matce, si nikdo kromě Fanny nevšiml toho hnědého oříška. Justin Bieber přiběhl otevřenými dveřmi do obývacího pokoje, a zatímco Britta chytila zmítající se dívku zkušeným hmatem zezadu pod krkem, pes Ari olizoval nohavici.

* * *

„Tak. To bychom měli. Ta holka teď poputuje rovnou do bunkru, jednou pro vždy, a i kdyby mi to mělo stokrát pohoršit kvótu, je mi to fuk!“ Fanny seděla tiše jako pěna vedle Britty, která v rozčilení řídila své auto ranní špičkou. Ari ji v zápalu boje kousla do levé ruky, a Britta proto držela volant jen pravačkou, což byla ve spojení s jejím rozrušením poměrně nebezpečná kombinace.

„Ta malá čarodějnice!“ prskala Britta a s kvílejšími pneumatikami odbočila. „Doufám, že sis všechno poznamenala! Takovéto hlášení je byrokratická noční můra, k tomu budeme potřebovat neprůstřelný záznam!“ Fanny neurčitě pohnula hlavou. Sice si neudělala žádné poznámky, ale na to, co dnes zažila, zcela jistě nezapomene.

„Ona... ona teď tedy půjde do domova?“ zeptala se opatrně.

„Ovšem!“ utrhla se na ni Britta a pak děvče poučila. „Dnes už tomu ale neříkáme domov.“

„Nýbrž bunkr?“ Fannino obočí vylétlo samovolně vzhůru. Britta ji sjela pohledem.

„Ode mě jsi to neslyšela! Ochranné zařízení, tak se to jmenuje. A jedná se o... terapeutickou instituci, která chrání svět před tak těžkými případy, jako je Ari.“

„Nebo naopak?“ zamumlala si dívka tiše, ale ne dostatečně tiše.

„Cos to řekla?“

„Nic.“ Britta spokojeně přikývla a pak jely chvíli mlčky, až to už Fanny nevydržela.

„Já jsem jen chtěla říct... nemyslím si, že Ari tomu pejskovi nějak ublížila. Myslím, že mu něco provedl ten kluk a ona ho možná prostě jen bránila. Dobře, pak trochu ztratila nervy, ale... nemám dojem, že by byla opravdu schopná někoho týrat. Podle mě... by si ještě zasloužila dostat šanci,“ shrnula Fanny spěšně, protože na ni Britta vrhla pohled, jako kdyby ji na příští křižovatce nejraději vyhodila z auta. Britta zvedla ruku. Měla ji provizorně obvázanou, ale papírovým kapesníčkem postupně pro-
sakovala červená krev.

„Takže není schopná týrat, jo?“

„To bylo nedopatření,“ prohlásila dívka umíněně a zároveň se sama sebe ptala, proč kvůli té malé nezbednici tolik riskuje.

„No, výborně,“ zasmála se žena zlomyslně. „Jestli tolik chápeš Ariinu duši, tak ti jistě nebude vadit, když ji hned zítra ráno vyzvedneš a doprovodíš do bun... ochranného zařízení! Jinak by trvalo celou věčnost, než bych

zorganizovala takový odvoz. A ty si na to jistě troufneš, že ano?“ Vyzývavě se zadívala na Fanny, která nasadila kamennou tvář. Možná je to příležitost pomoci pravdě na světlo.

„Samozřejmě,“ odpověděla proto světácky a dodala už trochu méně smělym hlasem: „Úplně sama?“

„To přirozeně ne! Pošlu s tebou ještě Svena,“ odvětila Britta a přitom se škodolibě ušklíbala. Fanny by nejraději bouchla hlavou do přístrojové desky. Proč zrovna Svena?

